

EEVA KIVINIEMI
**KANNAN-
LEINIKKI**

LIND&CO

**KANNAN-
LEINIKKI**

EEVA KIVINIEMI
K**NNAN-**
LEINIKKI

LIND&CO

www.lindco.se
info@lindco.se

ISBN 9789181202236

KL 84.2

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien,
trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b §
("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© Eeva Kiviniemi ja Bokförlaget Lind & Co Ab, 2026

Kansi ja taitto: Markus Paajala

Kannen suunnittelussa on hyödynnetty tekoälyä.

Kustantaja: Bokförlaget Lind & Co Ab,

Box 1052, 101 39 Stockholm, Sverige.

Paino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

PROLOGI

Villisilmäinen kettu tassutteli Turun yliopiston pihalle ja pysähtyi latkimaan vettä Feeniks-kirjaston edustalla komeilevasta suihkulähteestä. Ketun punahehkuinen turkki oli kiiltävä ja hännänpää hohteli valkeana lempeässä kesäyössä. Hän istahti hetkeksi suihkulähteen leveälle reunustalle.

Ketun päässä vilisi levottomia kuvia ja huumaavia hajumuistoja edellisten öiden seikkailuista. Kettu oli uskaltanut reviirinsä rajoille ja ylikin, kauemmas kuin koskaan naavaisiin metsiin ja kosteille soille, missä niittyvillan valkoiset tupsut hohtelivat kesäyön kuulaassa valossa. Hän oli napannut kunnan saaliin, ja olisi edennyt vieläkin syvemmälle puukansan valtakuntaan, ellei olisi haistanut suden tuoretta reviirimerkintää. Kaikki vaistot olivat yllyttäneet kettua perääntymään, ja hän oli nelistänyt vikkelästi takaisin omia jälkiään.

Päivällä kettu oli nukkunut metsässä suuren kallion alla piilottelevassa luolassa. Askelten töminästä värähtelevä maa oli havahduttanut hänet hereille. Kettu oli hiipinyt varovasti luolan suulle, kurkistanut oviaukosta ja nuuhkinut keskittyneesti. Hän oli nähnyt lauman ihmisiä, jotka olivat käyttäytyneet oudosti – jopa ihmisiksi.

Kettu oli valpastunut ja käännellyt korviaan kuullakseen paremmin. Ihmiset olivat liikkuneet piirissä kömpelösti huojuen

ja niiden suusta oli purkautunut mylvintää. Ne olivat heilutelleet raajojaan ja ulvoneet. Välillä ne olivat nousseet varpailleen ja kurkottaneet kohti taivasta, sitten taas polvistuneet ja painaneet kasvonsa maahan. Laumanjohtaja oli seisonut keskellä piiriä päässään hirvensarvet.

Repolainen oli valmistautunut pakenemaan. Seurattuaan ihmisiä hetken kettu oli sittenkin päättänyt jäädä, koska luolassa hän oli parhaassa turvassa. Kettu oli astellut syvemmälle ja kiertynyt kerälle kaivamaansa kuoppaan. Juuri ennen nukahtamistaan hän oli kuullut, miten ihmiset olivat kiivenneet kallion päälle ja hyppineet rytmikkäästi. Oli kuulunut tuskainen karjahdus, ja luolan katossa olevasta aukosta oli pudonnut jotakin, jota kettu oli hiipinyt matalana nuuhkimaan. Luolan lattialla oli ihmisen pala. Kettu oli nuuskinut lämmintä verta, mutta palannut takaisin nukkumaan. Ihminen ei kuulunut hänen ruokavalioonsa.

Kettu varisteli muistot päästään. Hän jolkotteli yliopiston atriumpihan läpi suurten lehtipuiden varjoon ja juoksi Johan Ludvig Runebergin, Johan Vilhelm Snellmanin ja Elias Lönnrotin kunniaksi tehdyn veistoksen ohi. Repolainen ei piitannut kolmesta kulttuuripersoonasta, mutta valpastui, kun sai äkkiä vainun rusakosta. Pitkäkorva oli puputtanut ruohoa tässä lähellä aivan hetki sitten.

Kettu lähti seuraamaan rusakon tuoreita jälkiä. Hän juoksi äänettömästi mäkeä alas ja pujahti rinteessä olevien puutalojen ohi. Hän ohitti V. A. Koskenniemen patsaan, mutta sekään ei tehnyt vaikutusta. Repolainen jatkoi Kerttulinkadulle ja nuuski hetken ilmaa. Jäljet johtivat Hämeenkadulle.

Kaupungissa asuessaan kettu oli oppinut kulkemaan kaduilla ja varomaan autoja. Tänä yönä oli ihmeellisen hiljaista ja kettu siirtyi juoksemaan keskelle Hämeenkatua. Mutta mikä tuo oli? Kettu nuuhki varovasti aitaa, joka oli pystytetty ison

kuopan ympärille. Uteliaisuus voitti ja kettu pujahti aidan alla olevasta kapeasta raosta kuopan reunalle. Rusakosta saatu vainu oli hävinnyt, mutta mitäpä siitä, ei ketulla edes ollut kova nälkä.

Mitä kuopassa oikein oli? Kettu loikkasi uteliaana kaivannon pohjalle. Hän tutki keskittyneesti kuopan tasaista pohjaa ja huomasi, että siellä oli pieniä luita. Kettu nappasi yhden suuhunsa ja alkoi järsiä sitä, mutta pudotti sen inhoten maahan. Luu maistui todella vanhalta.

Sen sijaan kettu alkoi nuuhkia jotakin, joka vaikutti tuoreelta. Kirsu kosketti kevyesti paljasta säärtä, mekkoa, käsivartta, poskea ja hiuksia. Ihminen tuntui haalean lämpimältä ja kettu aisti taas veren. Kellanhigreät silmät kapenivat, ja kettu kääntyi pois. Ei sitä koskaan tiennyt, mihin ihminen pystyi, vaikka olikin haalea ja verinen.

Kettu hyppäsi kuopan reunalle ja luikahti aidan alta takaisin kadulle. Repolainen jatkoi takaisin samaa reittiä, jota oli tullut ja juoksi yliopistonmäeltä Aurajokirantaan, jossa levähti lempipesässään. Hän heräsi nälkäisenä, merkkasi reviirinsä tiheään pensaikkoon ja jatkoi joen yläjuoksulle. Siellä täytyi olla runsaasti rusakoita liikkeellä, koska ilmassa leijuva haju oli niin viekoitteleva. Kettu juoksi tasaista vauhtia rannan kävelypolkua pitkin ja pian siitä näkyi enää valkea hännänpää.

1

Hän levitti kylpyhuoneen lattialle muovin. Kun lattia oli vuorattu, hän asetteli muoviviitan myös hartioille ja veti vinyylihansikkaat käsiin. Ylle jäivät vain pikkuhousut.

Lydia Halme keskittyi ja veti suoran viillon keskelle päänahkaa.

Jakauksen piti olla täsmällinen viiva, koska seuraavaksi hän tarttuisi pensseliin. Keraamisessa kulhossa oli sekoitettu huolellisesti punahenna- ja cassia-jauhoa ja päälle oli kaadettu 60-asteista vettä. Mössö oli juuri oikean paksuista, löysemppää kuin jogurtti.

Lydia otti vastapestyistä, pyyhekuivista hiuksistaan sopivan kokoisia suortuvia ja levitti pensselillä sekoitusta hiusjuuriin peilin edessä. Ensin hän käsitteli toisen puolen päätä ja sitten toisen.

Latvoihin hän levitti hoitoainetta, kietaisi hiukset tottuneesti nutturalle ja asetteli puhtaan biojätepussin päähänsä. Hän kietoi pellavapyyhkeen pään ympärille otsan kohdalle ja suojasi vielä niskan ja kaulan pyyhkeellä.

Lopuksi hän sujautti villamyssyn päähän, ettei lämpö karkaisi.

Hiusten hennaaminen oli sottaista puuhaa, mutta se ei Lydiaa haitannut. Hän oli 45-vuotias ja hennannut hiuksiaan jo kohta kolmekymmentä vuotta. Hän ajatteli jatkaa tulevinakin

vuosikymmeninä. Hennatut hiukset olivat kiiltävät, terveet ja hyvinvoivat.

Lyydialle hiusten hennaaminen oli uudistumisen hetki. Hän tunsi sisäisen voimansa kasvavan. Vaikka elämä olisi raskasta ja mieli synkkä, hennatut hiukset palauttivat huppenneen energian.

Seuraavat pari tuntia olisivat Lyydian omaa aikaa, ja sitä hän nyt totisesti tarvitsi. Hän pisti Rebekka Holia soimaan, kaatoi itselleen kahvia ja teki voileivän. Lyydia otti valkoisesta pahvisesta leivoslaatikosta esiin runebergintortun, jonka oli ostanut tätä hetkeä varten. Hän halusi helliä itseään.

Syödessään Lyydia katseli ulos ikkunasta. Hän asui Turun Martissa, viisikymmentäluvun kerrostalon ylimmässä kerroksessa, josta oli näkymä Paavo Nurmen stadionille ja Turun Urheilupuistoon. Helmikuun valo maalasi jo auringonläikän keittiön lattialle ja Hubbe-koira laskeutui siihen makuulle, laski kuononsa lattialle ja sulki silmänsä. Lyydia otti valoilmistä ja koirastaan kuvan. Sekin ilahdutti, että runebergintorttu oli juuri sopivan kostea. Lyydia uskoi pieniin iloihin, koska suuret olivat harvinaisia.

Syötyään Lyydia heittäytyi sohvalle. Hubbe hyppäsi viereen, venytteli ja vaipui uneen. Lyydiaakin väsytti. Edellisenä yönä hän oli ommellut käsin yli kaksisataa paljettia vanhojentanssimekkaan. Samalla hän oli rypyttänyt päällyskankaana olevaa himmeää taftia siten, että valo osuisi paljetteihin. Lyydia halusi, että ne kimmeltäisivät kuin tulikärpäset yössä puvun keinuesa tanssin pyörteissä. Sormenpäät olivat neulanpistoista arat, vaikka hän käyttikin sormustinta.

Hän oli kiitollinen siitä, että joka vuosi ainakin yhden tai kahden lukiolaisen vanhemmat vielä tilasivat tanssiaispuvun ompelijalta. Netistä niitä sai huomattavasti halvemmalla, vaikka ei Lyydiakaan viitsinyt työlleen tuntipalkkaa laskea.

Lyydian ompelema vanhojentanssipuku oli aina persoonallinen, korosti kantajansa parhaita puolia ja istui kauniisti. Tämän vuoden paljettiluomus oli empiretyyliä ja kuin luotu käyttäjälleen. Ja niinhän se olikin. Lyydian vanhojentanssipuvuista oli silloin tällöin ollut juttuja Turun Sanomissa ja muissa paikallislehdistä. Vaatetusalan artesaanina Lyydia oli iloinen julkisuudesta, koska silloin myös hänen suunnittelemansa pehmo-otukset pääsivät esille.

Jo opiskeluaikoinaan Lyydia oli suunnitellut otusperheen, jota luonnehti tarkkaan mietitty muotokieli. Jokaisella otuksella oli oma nimensä ja persoonallisuutensa. Silti kahta samantyyppistä ei ollut olemassa, koska korvat saattoivat olla yhtä väriä, häntä toista, kuono ja vartalo kolmatta. Lyydia ompeli tyyppit kierrätyskankaista ja kangaskauppojen pakkojen lopuista. Hän oli tehnyt otuksista niin ekologisia kuin mahdollista.

Palkkansa Lyydia sai korjausompelusta, josta oli tullut hänen tavaramerkkinsä. Kun hän korjasi farkkuja, hän ompeli paikat housujen nurjalle puolelle. Paikatut kohdat saivat näkyä ja reunat hapsottaa. Lopuksi hän veteli siksakilla kuvioita kankaan oikealle puolelle, paikkojen päälle, varsinkin lahkeisiin. Mitä ei voi peittää, sitä täytyy korostaa, kuului Lyydian huoneentaulu.

Korjaamalla vaatteiden käyttöikää saattoi pidentää useita vuosia. Hänellä oli asiakkaita, jotka toivat vanhat lempifarkkunsu yhä uudelleen korjattaviksi. Silloin tällöin hänen korjaamansa farkut kävelivät kaupungilla vastaan ja ne olivat hänen omastakin mielestään tyylikkäästi rock.

Vanhan Suurtorin keskiaikaisten joulumarkkinoiden myynti oli ollut kohtuullisen tuottoisaa. Sieti ollakin, koska markkinoilla Lyydia oli palellut niin, että pelkäsi saavansa kuolemantaudin. Hänellä oli ollut keskiaikaista tyyliä olevan pitkän hameen ja päällysviitan alla ainakin viisi kerrosta villaa,

silkki villaa ja puuvillaa. Siitä huolimatta jäätävä viima oli pu-reutunut kerrosten läpi luihin asti.

Joulun jälkeen Lydia oli ommellut otuksia varastoon, kos-ka toivoi kesällä pääsevänsä arkeologisille kaivauksille. Kesän keskiaikamarkkinat saivat siinä tapauksessa jäädä väliin.

Lydialla oli nimittäin toinenkin ammatti: hän oli opiskellut arkeologiaa Turun yliopistossa. Hän oli suorittanut kursseja innostuneena ja tuntenut löytäneensä oman alansa. Kun Lydia oli valmistunut maisteriksi, hänelle oli nopeasti selvinnyt, että vakituisia työpaikkoja oli tarjolla ehkä kourallinen ja ne oli jo täytetty. Kaivauksiin palkattiin arkeologeja määräaikailla so-pimuksilla. Ja koska edes Turussa ei kaivettu jatkuvasti, hänen olisi pitänyt lähteä kiertämään Suomea kaivausten perässä.

Lydia kuitenkin viihtyi Turussa. Hän tiesi, että tässä kau-pungissa arkeologeja oli töissä kirjastossa, Museokeskuksen viestinnässä, Metsähallituksessa ja ties missä. Hän ei halunnut sellaista. Hän opiskeli vaatetusalan artesaaniksi ja toteutti toisen unelmansa: perusti starttirahalla oman yrityksen, Voimaväriin. Lydialla oli toimitilat Kauppiaskadulla, vanhassa puutalossa, jossa oli joskus ollut kuuluisa levykauppa Kane Records.

Lydia oli itse puotinsa paras mainos. Hän pukeutui värik-käästi ja retrohenkisesti. Lydialla oli pettämätön värisilmä, ja yllättävätkin yhdistelmät näyttivät hänen yllään aina hyvältä. Ja hän antoi pitkien punaisten hiustensa näkyä ja loimottaa.

Tai jos ihan rehellisiä oltiin, Hubbe taisi olla firman paras mainos. Hubbe oli Lydian mukana töissä ja nukkui usein petis-sään ikkunan eteen rakennetulla tasolla. Hereillä ollessaan hän tarkkaili ohikulkijoita kadulla. Söötti, epäsymmetrisen musta-valkoinen ja touhukas rescuekoira oli asiakasmagneetti, ja Lyy-dian oli pakko rajoittaa koiralle tarjottujen herkkujen määrää.

Lydia oikaisi jalkojaan varovasti, tarttui puhelimeen ja avasi sähköpostinsa.

”Nyt se viesti on tullut!” hän hihkaisi niin lujaa, että Hubbe heräsi syvästä unesta ja alkoi haukkua vauhkosti.

”Anteeksi kulta, että herätin sinut! Ei mitään hätää, Hubbe. Tämä on kiva uutinen! Mami pääsee kaivauksille töihin. Ne alkavat jo varhain keväällä ja jatkuvat pitkälle syksyyn”, Lyydia selitti hellästi ja rapsutteli koiraa. Hubbe ravisteli itseään ja näytti edelleen myrtyneeltä.

Kaivausten johtajan, Sakari Rouvisen lähettämässä viestissä luki, että suunnitelmien mukaan tarkoitus oli kaivaa ainakin kolmena kesä kautena, ellei tapahtuisi jotain yllättävää.

”Kysytään Ollilta, voiko hän tuurata puodissa ja hoitaa sinua enemmän”, hän ehdotti Hubbelle, joka alkoi heiluttaa häntäänsä, kun kuuli Ollin nimen.

Kun Lyydia huuhteli hennaa pois hiuksistaan, hänellä oli valoisa ja voimaantunut olo. Nyt kaivettaisiin raitiotien reitiltä, josta saattaisi löytyä hyvinkin vanhoja asutuksen jälkiä. Ja vaikka päättäjät viime tingassa peruisivatkin ratikan rakentamisen, kaivaukset tehtäisiin joka tapauksessa.

Niin sähköpostissa oli lukenut.

2

Puut olivat verhoutuneet huurrepitsiin ja maassa oli uusi, puhdas lumikerros. Aurinko paistoi hävyttömän siniseltä taivaalta. Lumikiteistä heijastuva valo häikäisi, ja Lydia kaivoi kassistaan aurinkolasit. Se oli ensimmäinen kerta tänä talvena, lokakuusta asti oli ollut harmaata ja pimeää.

”Lonkerokeli”, kuten Ollilla oli tapana sanoa.

Hubbe nautti lumesta ja syöksyi välillä aurauksen jäljiltä kohoaviin lumikasoihin. Kasan huipulla hän nosti jalkaansa ja teki pisit. Koira tepsutti kirsu maassa, ja kuonon päälle kasaantui pieni keko lunta.

”Onko kiva peuhata, murmeli?” Lydia kyseli.

Hubben häntä heilui vinkeästi.

He kävelivät teatterisiltaa, ja Lydia nautti kylmästä tuulenvireestä kasvoillaan. Hänellä oli yllään violetti talvitakki, keltaiset housut, kirjavat säärystimet ja turkoosit talvikengät, vihreä kaulaliina ja sinivihreä baskeri. Punaiset hiukset kiilsivät auringossa.

Vastaantulijat katsoivat häntä ja hymyilivät. Lydia hymyili takaisin. Hän tiesi olevansa turkulaisten mielestä kävelevä väriterapia, niin monta kertaa tuntemattomat ihmiset olivat pysäyttäneet hänet kertoakseen sen. Kun hän nosti silmänsä teatterisillan kaiteisiin kiinnitetyistä rakkauslukoista, hänen katseensa osui mustaan tarraan, joka oli liimattu lyhtypylväeseen. Hän pysähtyi katsomaan, mitä siinä luki.

Mätäjärven urhot nousevat! Vaviskaa!

Kukahen kaheli tuonkin takana oli? Teksti oli oudon mah-tipontista ja vanhahtavaa kieltä. Lyydia tiesi, että keväällä kai-vettaisiin juuri vanhan Mätäjärven tienoilla. Mutta kuka muu koko järveä enää edes muisti kuin he, arkeologit? Hänen pitäisi kysyä Ollilta, tiesikö tämä, ketkä tarroja kiinnittivät. Miehellä oli poikkeuksellisen laajat yleistiedot.

Kävellessään Lyydia mielti heitä kahta, Ollia ja Lyydiaa. He olivat kotoisin samalta pieneltä paikkakunnalta, ja Olli oli Lyy-dian ensirakkaus. He olivat tutustuneet, kun molemmat olivat 16-vuotiaita ja lukion ensimmäisellä. He olivat rakastuneet kiihkeästi ja seurustelleet tiiviisti koko lukion ajan. He olivat kirjaimellisesti omistautuneet toisilleen.

Olli Henriksson oli pitkä ja hoikka, hiljainen ja vetäytyvä. Hänen piirteensä olivat säännölliset ja silmistä paistoi äly. Olli soitti bassoa ja valokuvasi, mutta vain omaksi ilokseen. Hän oli myös taitava piirtäjä, mutta vaikka Lyydia oli kuinka kan-nustanut ja maanitellut, hän ei ollut saanut Ollia hakemaan taidekouluun tai opiskelemaan valokuvausta.

Ylioppilaskirjoitusten jälkeisenä kesänä Olli oli mennyt armeijaan. Lyydia oli lukenut pääsykokeisiin ja saanut opis-kelupaikan Turusta. Hänen pääaineensa oli ollut arkeologia.

Kun Lyydia oli muuttanut Turun ylioppilaskylään, heidän yhteytensä oli ohentunut, säröillyt ja lopulta katkennut, vaika kumpikaan ei ollut pistänyt välejä poikki. Aluksi Lyydia oli lähettänyt käsin kirjoitettuja, piirroksin koristeltuja kirjeitä kasarmille ja soittanutkin säännöllisesti. Olli oli vaikuttanut lyhytsanaiselta ja torjuvalta, joten lopulta hän oli antanut olla. Olli ei ollut soittanut takaisin.

Lyydia oli surrut rajusti ja lakannut melkein kokonaan syö-mästä. Hän oli tuntenut pudonneensa syvän kuopan pohjalle

eikä ollut päässyt sieltä omin voimin ylös. Hän oli hoksannut mielikuvan koomisuuden vasta, kun oli saanut kaivajan paik-
kan arkeologisilta kaivauksilta ensimmäisen opiskeluvuoden jälkeisenä kesänä.

Oivallus oli nostanut hänet jaloilleen. Lyydia oli möyrinyt kuopassa tyytyväisenä koko kesän. Jokainen sangollinen maata, jonka hän oli kaivanut ja kantanut siivilöitäväksi, oli mu-
rentanut Ollin kuvaa hänen mielessään. Samalla hän oli oppi-
nut käytännössä, miten vaativaa ja tarkkaa työtä arkeologinen kaivaminen oli. Ruokahalu oli palautunut itsestään, koska työ oli ollut fyysisesti niin raskasta, että siinä tuli pakostakin nälkä. Myös olosuhteet olivat olleet vaativat. Välillä oli ollut paahtava helle, välillä satanut ja tuullut. Työpäivän jälkeen kaikki olivat olleet joko märkiä tai hikisiä, mutta aina likaisia ja väsyneitä.

Koettelemukset olivat liimanneet kaivausporukan yhteen. Lyydia oli nauttinut kaivausten vapautuneesta ja ujostelemat-
tomasta ilmapiiristä. He olivat nauraneet tyhmille jutuille, ja huumori oli ollut sitä huonompaa, mitä väsyneempiä he olivat.

Kun Lyydia oli toisen opiskeluvuotensa ensimmäisellä vii-
kolla ollut syömässä opiskelijaravintolassa, aivan liian tuttu ääni oli kysynyt, oliko pöydässä tilaa.

Kun Lyydia oli nostanut katseensa, Olli oli seisonut siinä tar-
jottimen kanssa ja hymyillyt kaunista hymyään aivan kuin mitään ei olisi tapahtunut. Lyydiasta oli tuntunut, että hänet lävisti tuhan-
nen voltin sähkövirta. Päässä rätsisi ja sähisi. Hän oli ollut säikäh-
tynyt, kiihtynyt, yllätynyt, iloinen, epäuskoinen, hämmentynyt, järkyttynyt, kuplivan onnellinen – ja jäätävän vihainen.

Olli oli istunut pöytään, tehnyt tyynesti tilaa tarjottimelle ja alkanut syödä. Hän oli kysynyt, mitä Lyydialle kuului ja pyy-
tänyt, että tämä neuvoisi häntä alkuun yliopistomaailmassa.

”Mitä sinä sitten opiskelet?”

”Englantilaista filologiaa.”

”Eikös teillä ole tutorit sitä varten?”

”Onhan meillä. Mutta en tykkää kulkea sen lauman mukana. Haluan, että sinä opastat minut alkuun.”

Siinäpäähän haluat, Lydia oli ajatellut kiukkuisesti. Hänen oli tehnyt mieli raivota Ollille, kirkua, miten yksin oli ollut koko edellisen talven vieraassa kaupungissa. Mutta kun Olli sitten oli katsonut Lydiaa silmiin, hänen vihansa oli murentunut kuin Rooman valtakunnan viimeinen akvedukti. Hänen sisällään oli virrannut taas sitä kuumaa laavaa, jonka Ollin läheisyys oli aina saanut aikaan.

”Miksei sinusta ole kuulunut mitään? Vuoteen?” Lydia tiuskaisi.

”Olin intissä. Ja sitten keskityin pääsykokeisiin.”

”Ei sitten tullut mieleen kertoa siitä?”

”No, nythän minä olen täällä.”

Sellainen Olli Henriksson oli. Lydia oli vasta vuosia myöhemmin oivaltanut, että sen vuoden aikana, jolloin he olivat erossa, Olli oli ikävöinyt häntä niin paljon, että miehen oli ollut pakko sulkea Lydia mielensä takimmaiseen lokeroon. Armeijassa oli helpompi olla, kun ei ajatellut mitään tai ketään. Samalla Lydia oli saanut tuntumaa siihen, että Ollissa oli sellaista pimeyttä, jota edes hänen rakkautensa valo ei helposti läpäissyt.

Lydia kulki vinosti torin poikki Kauppiaskadulle. Hän erotti jo kaukaa miehen pitkän hahmon työhuoneen vihreän oven edessä. Olli poltti piippua.

”Et sitten polta sisällä puodissa”, Lydia muistutti, kun sai oven auki. ”Ja ole varovainen ulkonakin. Jos kesästä tulee kuiva ja kuuma, yksi kipinä voi sytyttää tällaisen vanhan puutalon tuleen. Ja se palaa kuin soihtu.”

”Moi vaan sinullekin!” Olli sanoi, sammutti piipun ja nosti Hubben syliinsä. ”En tietenkään polta sisällä, mitä sinä oikein kuvittelet?”

Kun arkeologina pätkätöitä tekevä Lyidia saa tarjouksen osallistua Turun raitiovaunureitillä tehtäviin kaivauksiin, hän ei epäröi siirtyä käsitöiden parista historian kerrostumia tutkimaan. Kaikki eivät kuitenkaan suhtaudu kaivauksiin yhtä positiivisesti, ja suunnitteilla oleva raitiovaununhanke herättää voimakasta vastustusta. Pian kaivauksien ympäristöön ilmestyy mahtipontisia ja vanhahtavalla kielellä uhkailevia tarroja.

Samaan aikaan Lyidia tutustuu Tuuliin, poliitikkoon, joka kertoo saaneensa uhkailuja ratikkamyönteisyytensä takia. Lyidia haluaa auttaa Tuulia, joka kärsii rankasta erosta sekä väkivaltaisesta ex-puolisostaan. Eikä aikaakaan, kun kaivauksilta löytyy tuttu ruumis ja Lyidia vedetään osaksi murhatutkimuksia.

Konnanleinikki on turkulaisen kirjailijan **Eeva Kiviniemen** uusi dekkariavaus. Aikaisemmin häneltä on julkaistu kuusi *Kati Berg tutkii* -rikosromaanina.

KL 84.2 • ISBN: 978-91-8120-223-6

WWW.LINDCO.SE